

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hlas

صوت الاتحاد الإسلامي

ÚSTŘEDÍ MUSLIMSKÝCH
NÁBOŽENSKÝCH OBCÍ A ORGANIZACÍ
V ČESKÉ REPUBLICE

• ROČNÍK 20
• ČÍSLO 11 - 12
PROSINEC 2002 • ŠAWWÁL 1423

لجاعة الدينية الإسلامية في الجمهورية التشيكية

Organe de la Communauté religieuse musulmane de la
République Tchèque
Ofizielle Zeitung der moslemischen Religionsorganisationen
in der Tschechischen Republik

Víra v nutnost přikazování vhodného a zakazování zavrže- níhodného

a) O nutnosti přikazovat vhodné a zakazovat zavrženíhodné:

Muslim věří, že je nezbytné každému muslimovi přikazovat vhodné a správné, a zakazovat zavrženíhodné, pakliže ví, co je vhodné a vidí, že se tak nejedná, anebo zná, co je považováno za zavrženíhodné a vidí, jak je pácháno. Muslim tak má jednat, je-li schopen v té věci zasáhnout - ať už činem nebo slovem. Věřící, že je to, po

víře v Alláha, největší náboženskou povinností, protože ji Alláh ve Svě drahocenné Knize zmínil spolu s vírou v Něho. Alláh řekl: "Vy jste národ nejlepší, jenž kdy povstal mezi lidmi; vy přikazujete vhodné, zakazujete zavrženíhodné a věříte v Boha." (al-ġimrāna - Rod ġimrānův: 110). Muslim v to věří na základě následujících argumentů ústní tradice a rozumových argumentů:

Argumenty muslimské tradice:

1 - Alláhův příkaz: "Nechť stane se z vás obec, jež bude vyzývat k dobrému, přikazovat vhodné a zakazovat zavrženíhodné. A takoví budou blažení." (al-ġimrāna - Rod ġimrānův: 104).

2 - Alláh o Svém lidu ohlásil, že budou přikazovat vhodné a zakazovat zavrženíhodné: "On pomůže těm, kteří - když jsme je upevnili na zemi - dodržují modlitbu a dávají almužnu a nařizují vhodné a zakazují zavrženíhodné."

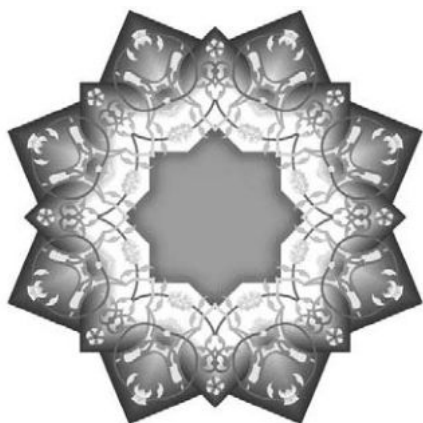
(al-hadždž - Pouť: 41). "Věřící muži a věřící ženy si vzájemně pomáhají a přikazují vhodné a zakazují zavrženíhodné, dodržují modlitbu, dávají almužnu a jsou poslušní vůči Bohu a Jeho poslu." (at-tawba - Pokání: 71). V Jeho výroku o Svém věrném služebníkovi Luqmánovi - pokoj s ním - když dával ponaučení synovi, se hovoří: "Synáčku, dodržuj modlitbu, přikazuj vhodné a zakazuj zavrženíhodné! Buď trpělivý vůči tomu, co tě postihne, neboť to patří k podstatě věcí." (luqmán - Luqmán: 17). Ve výroku, v němž káral děti Izraele, praví: "Byly proklety ty z dětí Izraele, které neuvěřily, jazykem Davida i Ježíše, syna Mariina. A to bylo za to, že neposlechli a byly přešupníky a že si vzájemně nezakazovali konání zavrženíhodného. A jak hnusné bylo to, co dělali!" (al-má'ida - Prostřený stůl: 78). Výrok o dětech Izraele, v němž se zmiňuje o tom, že zachránil ty, kdo přikazují vhodné a zakazují zavrženíhodné, a

zahubil ty, kteří to opomíjejí: **"Zachránili jsme ty, kdož zabraňovali zlému, a uložili jsme těm, kdož nespravedliví byli, trest krutý za to, že hříšníci byli."** (al-a'ráf - Rozpoznání: 165).

3 - Posel Alláhův přikazuje: *"Jestliže někdo vidí zavrženíhodné, nechť to změni činem svých rukou, a když toho není schopen, tak slovy, a jestliže ani toho není schopen, tak alespoň srdcem - to je nejslabší víra."*¹ **"Přikazuj vhodné a zakazuj zavrženíhodné, jinak na tebe Alláh pošle trest, a pak Ho budeš volat, ale On ti neodpoví."**²

4 - Prorok (NBŽM) o tom říká: **"Alláh**

do Svého trestu zahrne lid, který jedná vzpurně a nedbá na napomenutí toho, kdo ví, co je zavrženíhodné."³ Na otázku po výkladu verše: **"neuškodí vám ten, kdo zbloudil, jste-li vy sami správnou cestou vedeni"** (al-má'ida - Prostržený stůl: 105) Prorok Abú Tha'labovi al-Chašnínmu odpověděl takto: *"Tha'labo, přikazuj vhodné a zakazuj zavrženíhodné, jestliže spatříš nějakou nenasytlost, nebo vášeň, kterou lidé následují, nic si z toho nedělej, že každý je okouzlen vlastním názorem, a straň se nevzdělaných lidí, kteří odmítají znalost. Přijdou takové nesvornosti a intriky, v nichž pro temnotu nerozeznáš pravdu od lži, ale ten, kdo se drží toho, co je vhodné, ten získá odměnu padesátinásobnou. Odpověděl mu: "Kdo k nim patří, posle Alláhův?" "Nikdo z vás k nim nepatří, protože vy ke konání dobra naleznete pomocníky, ale oni nenaleznou," odpověděl.*⁴ Prorok řekl: *"Každý prorok, kterého Alláh poslal přede mnou, měl učedníky a následovníky, kteří způsob jeho života zachovávali a jeho příkladem se řídili. Po nich však přišli další následovníci, kteří říkali něco, co nečinili, a činili něco jiného, než přikazova-*

*li. Kdo proti nim bojuje svými rukama, ten je věřícím, a kdo proti nim bojuje slovem nebo srdcem, je věřícím; cokoliv menšího než toto je rovno víře velikosti hořčičného zrna."*⁵ Když byl Prorok (NBŽM) tázán na nejlepší způsob dhádu, odpověděl: *"Slovo pravdy vyřešeno do očí tyranského vládce."*⁶

Rozumové argumenty:

1 - Zkušeností a praxí je potvrzeno, že zanedbaná a neléčená nemoc v těle napáchá velkou škodu, která se jen velmi obtížně léčí, poté co se v těle usadila. Stejně je tomu i se zavrženíhodným, pakliže se nechalo být a nezměnilo se, protože to netrvá dlouho a lidé si na ně zvyknou a jednají podle něho mladí i staří; tehdy je jeho odstranění nebo náprava obtížná. Ti, kdož podle zavrženíhodného jednají, si zasluhují okamžitý Alláhův trest, neboť se jedná o Alláhovu nezměnitelnou zvyklost (sunna): **"A nenalezneš ve zvyklosti Boží změnu žádnou."** (fátir - Stvořitel: 43).

2 - Z praxe je zřejmé, že zanedbali se byt, neuklízeli se a nevynášejeli se z něj po nějakou dobu odpadky a smetí, stane se neobyvatelným a začne zapáchat, a kvůli nahromaděným nečistotám se v něm rozšíří mikroby a epidemie. Stejně je tomu ve společnosti věřících, jestliže se u nich uhnízdí zavrženíhodné a vhodné není přikazováno, netrvá pak dlouho a stanou se zlými, kteří se neznají k dobrému a neodsuzují zavrženíhodné. Stanou se nevhodnými k životu. Alláh je zahubí různými prostředky; a Pán tvůr je přesilný a Alláh je pomstychtivý.

3 - Z pozorování je známo, že lidská mysl si snadno zvyká a přijímá špatnost, která se nakonec stane její přirozeností. Stejně je tomu s přikazováním vhodného a zakazováním zavrženíhodného, neboť je-li vhodné zanedbáváno a nepřikazuje-li se ve chvíli, kdy je od něho upouštěno, pak si ho lidé v krátké době zvyknou zanedbávat a jejich činění se stane zavrženíhodným. I zavrženíhodné, nepracuje-li se na jeho odstranění, se během krátké doby rozroste a rozšíří, lidé si na ně zvyknou a nakonec ho začnou považovat za vhodné. Dokonce v něm začnou vidět dobro: to je zničení správného náhledu a myšlenkové překroucení - Alláh nás před tím chraň. To je důvod,

proč Alláh a Jeho posel přikázali konat vhodné a zakazovat zavrženíhodné a uložili je muslimům za povinnost, aby tak setrvali ve své čistotě, spravedlnosti a ochraně své cti a postavení mezi národy.

b) - Způsoby jak přikazovat vhodné a zakazovat zavrženíhodné:

1 - Muslim by měl být přesvědčen o pravdivosti a zákonnosti toho, co hodlá přikazovat, a o tom, že se od konání vhodného opravdu upustilo. Má vědět, že to, co chce změnit, je opravdu zavrženíhodné a že k němu opravdu došlo. Má si být jist tím, že takový čin náboženské právo zakazuje a charakterizuje jako hřích a věc zakázanou.

2 - Muslim by měl být zbožný, takže nebude zakazovat něco, čeho se sám dopouští, a zanedbávat něco, co přikazuje, jak praví výrok nejvyššího: **"Vy, kteří věříte! Proč říkáte to, co nečiníte? Bůh velice nenávidí, že říkáte něco, co neděláte."** (as-saff - Sevřený šik: 2-3). **"Chcete přikazovat lidem zbožné skutky, zatímco vy sami na ně zapomínáte, ačkoliv Písmo odřikáváte? Což tomu neporozumíte?"** (al-baqara - Kráva: 44).

3 - Když muslim přikazuje konat vhodné, má být slušný a mírný a má tak konat přátelsky, a když něco zakazuje, pak s mírností. Nemá ve svém nitru vůči tomu, komu něco zakazuje nebo přikazuje, pociťovat smutek a hněv, jestliže mu ten člověk způsobil něco zlého, ale má být trpělivý a odpouštějící: **"Přikazuj vhodné a zakazuj zavrženíhodné! Buď trpělivý vůči tomu, co tě postihne, neboť to patří k podstatě věcí!"** (luqmán - Luqmán: 17).

4 - Nemá po zavrženíhodném slídit, protože se nepatří, aby k pátrání po zavrženíhodném mezi lidmi slídl v domech a nadzvedával jejich šaty, aby poznal, co mají pod nimi, nebo odkrýval pokličku, aby věděl, co je v nádobě. Zákonodárce přikázal, aby lidská ohanbí byla zakryta, a zakázal, aby někdo pronikal do lidského soukromí. Alláh o tom říká: **"nevyzvídejte!"** (al-hudžurát - Komnaty: 14). I posel Alláhův řekl: **"nevyzvídejte!"**⁷ **"Kdo ochrání muslima, toho Alláh ochrání v tomto i budoucím životě."**⁸

5 - Muslim musí nejprve toho, jemuž chce přikázat konání vhodného, seznámit s tím, co je vhodné, protože je možné, že to dotyčný nečinil proto, že nevěděl, co je to vhodné. Stejně je tomu i naopak, jestliže chce někomu zakázat zavrženíhodné, musí ho nejdřív s tím, co je zavrženíhodné, seznámit, protože dotyčný tak mohl jednat z neznalosti.

6 - Jestliže tedy muslim přikazuje a nabádá ke konání dobra a onen hříšník nepřestane konat zakázané věci, pak mu má jemně domluvit slovy zastrašení a povzbuzení uvedenými v náboženském zákonu. Jestliže však ani nadále není poslušný, pak je třeba použít důrazného pokárání a přesvědčení o chybnosti jeho chování. Nepomůže-li ani toto, má se snažit to změnit vlastními silami, a není-li toho schopen, pak o něm má informovat vládu nebo bratry.

7 - Není-li muslim schopen změnit zavrženíhodné vlastními silami nebo slovem, protože se obává o sebe, svůj majetek, nebo pověst, a nemá-li dostatek trpělivosti, postačí, když změní zavrženíhodné ve svém srdci, jak řekl Prorok (NBŽM): "Kdo z vás vidí něco zavrženíhodného, změň to vlastními silami, a jestliže toho nejsi schopen, tak slovy, a jestliže ani toho nejsi schopen, tak alespoň srdcem - to je nejslabší víra."

Z knihy Abu Bakra Džábira Al-Džazáirího "Minhádž al Muslim" přeložil Daniel Boušek

- ¹ odle Muslima (69).
- ² Podle Abú Dávuda (17) Kitáb al-maláhim. Imám Ahmad (391/5).
- ³ Itháf as-sáda al-muttaqín (6/7).
- ⁴ Podle al-Hákima (322/4), Itháf as-sáda al-muttaqín (6/7).
- ⁵ Podle Muslima (80) Kitáb al-imán.
- ⁶ Podle Ibn Mádží (4012); podle an-Nisá'ího (161/7); imám Ahmad (315/4).
- ⁷ Al-Bucháirí (5/4), (24/7), (23/5, 185).
- ⁸ Muslim (38) Kitáb adh-dhikr.

ně a zmiňujte jméno Alláhovo, ať vám při něm může být požehnáno."¹⁴

b) - Stolování:

1 - Při začátku stolování má muslim vzpomenout na Alláha, protože Prorok (NBŽM) řekl: "Zmiňte jméno Alláhovo, jíte-li, a zapomene-li snad někdo na začátku zmínit jméno Alláhovo, řekni: Ve jménu Alláhově, On je První i Poslední."¹⁵

2 - Jídlo má být zakončeno chválou Alláhovou: "Jí-li někdo a řekl: „Chvála Alláhovi, který mě nasytil a bez mého přičinění mě živí, tomu budou odpuštěna jeho předešlá provinění."¹⁶

3 - Jíst se má třemi prsty pravé ruky po malých soustech a sousto dobře rozžvýkat. Muslim si nemá brát jídlo z prostředku stolu, ale z toho, co leží před ním, jak řekl Prorok (NBŽM) 'Umarovi ibn Abí Salamovi: "Chlapče! Zmiňuj Alláha a pravou rukou si ber z pokrmů ležících před tebou." "Požehnutí sestupuje do prostředku jídla, a proto jezte z jeho okrajů a ne z prostředku."¹⁷

4 - Muslim má jídlo dobře žvýkat a talíř a prsty si má olízat dřívě, než si je otře do ubrousku, nebo si je umyje vodou, jak řekl posel Alláhův (NBŽM): "Jíte-li, neutírejte si prsty do ubrousku

dřívě, dokud si je neolížete."¹⁸ Džábir, ať v něm Alláh nalezne zalíbení, řekl, že posel Alláhův (NBŽM) přikázal olizovat prsty a talíř, když řekl: "Nevíte, v kterém vašem jídle je požehnutí."¹⁹

5 - Spadne-li někomu něco z jídla, které jí, očistí to a sní, neboť Prorok (NBŽM) řekl: "Spadne-li někomu sousto na zem, zvedni je, odstraň z něho špínu a sněž ho - nenechávej je satanovi."¹¹¹

6 - Do horkého jídla se nesmí fou-

Etika při jídle a pití

Muslim hledí na pokrm a nápoj jako na jeden z prostředků, a nikoli jako na cíl, a proto jí a pije kvůli zachování zdraví svého těla, které mu umožňuje sloužit Alláhovi způsobem, který mu zpřístupní onen svět a jeho radosti. Muslim nejí a nepije kvůli jídlu a pití a jejich chuti, a proto není-li hladový, nejí, a není-li žíznivý, nepije.

Od Proroka (NBŽM) se traduje tento výrok: "Jsme lid, který nejí, nemá-li hlad, a když jí, tak ne do nasycení."

Při jídle a pití se tedy muslim drží zvláštních zákonných opatření:

a) - Před jídlem:

1 - Dobře připravuje jídlo a pití z dobrých ingrediencí povolených ke konzumaci: "Vy, kteří věříte, jezte z výtečných pokrmů, jež jsme vám uštědřili." (al-baqara - Kráva: 172). Dobrým pokrmem je takový pokrm, v němž není obsaženo něco nečistého a špatného.

2 - Jídlem a pitím má muslim především na mysli posílení svého uctívání Alláha, aby byl odměněn za to, co jí a pije, protože to, co není přikázané ani

zakázané, se s dobrým předsevzetím stává skutkem poslušnosti, za který bude muslim odměněn.

3 - Před jídlem si má umýt ruce, má-li je špinavé, nebo není-li si jejich čistotou.

4 - Jídlo má položit na jídelní stůl a ne na obyčejný stůl, protože je to pokornější. Anas, ať v něm Alláh nalezne zalíbení, říkal: "Posel Alláhův (NBŽM) nejedl na stole ani z mísy."¹¹

5 - Má sedět skromně kleče na kolenu s chodidly pod sebou, nebo sedět na levé noze a pravou mít volně vysunutou, jak sedával posel Alláhův (NBŽM) a jak řekl: "Při jedení se neopírám, ale jím, jako jí otrok, protože já jsem otrok."¹²

6 - Muslim má být spokojen s tím jídlem, které je právě k jídlu a nemá ho odsuzovat. Jestliže mu chutná, sní ho, a jestliže mu nechutná, nechá ho být, jak o tom hovoří hadís Abú Hurajry, ať v něm Alláh nalezne zalíbení: "Posel Alláhův (NBŽM) nikdy žádným jídlem neopovrhoval, chutnalo-li mu, snědli ho, a neměl-li ho rád, nechal ho být."¹³

7 - Muslim nemá jíst sám, ale společně s hostem, rodinou, dětmi, nebo služebníky, jak je řečeno: "Jezte společ-

kat a nemá se jíst, dokud nevychladne. I do nápoje se při pití nefouká, ale muslim se má třikrát nadechnout, než si dá pohár k ústům, podle hadísu Anase Abí Sa'ída, ať v něm Alláh nalezne zalíbení, že totiž posel Alláhův (NBŽM): "Třikrát se nadechnul před vypitím nápoje"¹¹² Podle hadísu Abú Sa'ída, ať v něm Alláh nalezne zalíbení, Prorok (NBŽM): "Zakázal foukat do nápoje."¹¹³ Abbásův syn tradoval od Proroka (NBŽM) tento hadís: "Zakázal, aby se do jídla v nádobě foukalo, anebo očichávalo."¹¹⁴

7 - Podle výroku Prorokova (NBŽM) se má vyhýbat přejídání: "Lidské břicho by nemělo být přeplněnou nádobou, protože malá sousta jsou ta správná. Neb je nutné dodržovat míru: třetina jídla, třetina pití a třetina duši."¹¹⁵

8 - Pokrm a nápoj má podat nejprve nejstaršímu z přítomných, a pak ho podávat doprava, a má být posledním, kdo se napije, podle výroku Posla (NBŽM): "Kab-bir, kabbir", což znamená: začni podávat od těch nejstarších..

Prorok, modlitba a pokoj s ním, prosil o dovolení Abbásova syna, aby mohl podat nápoj starcům po levici, protože Abbásův syn byl po jeho pravici a starci po levici."¹¹⁶ Jeho žádost o dovolení ukazuje, že sedící po pravici mají na nápoj větší právo. To, že hostitel má být posledním, kdo se dotkne jídla či nápoje, ukazují i další dva Prorokovy (NBŽM) hadísy: "Z pravé ruky napravo sedícím."¹¹⁷ "Ten, kdo rozlévá hostům, je poslední," (pije jako poslední).

9 - Nemá začít jíst a pít jako první, jestliže je mezi přítomnými někdo, kdo je k tomu oprávněn věkem nebo ctností více než on, protože by to jinak bylo

neslušné a podávalo by to o něm obraz nenasyceného člověka. Kdosi řekl:

„Nesnažil jsem se být nejrychlejší, když jsem rukou sahal do zásob, protože jen ti nejlačnější pospíchají.“

10 - Nemá svého přítele nebo hostitele nutit k tomu, aby mu říkal: "Jez" a naléhal na něj, nýbrž má slušně, bez ostychu a strojenosti, jíst svou porci jídla, protože tím by uvedl svého přítele či hostitele do rozpaků, a rovněž je v tom pokrytectví, což je hřích.

11 - Má se ke svému příteli při jídle chovat mile a nesnažit se sníst více než on, zvláště je-li jídla pomálu, protože to by ujídal z práva druhého.

12 - Při jídle se nemá dívat na své spolustolovníky a nepozorovat je, aby je nepřiváděl do rozpaků.

Muslim na jídlo kolem sebe nemá hledět a nesledovat své spolustolovníky, protože to je nepřijemné a může to způsobit, že se na něho někdo z nich bude hněvat, a tím zhřeší.

13 - Nemá činit nic, co lidé považují obvykle za nečisté, otírat si prsty v míse, nenaklánět se nad ní při jídle hlavou, aby mu z úst do ní nespadlo nějaké sousto, ukousne-li kousek z chleba, nemá jeho druhý konec namáčet v míse, nemá hovořit o věcech týkajících se něčeho nečistého, protože by mohl někoho urazit, a to je hřích.

14 - Při jídle s chudákem má projevovat účast, při jídle s bratry spokojenost a veselé žertování, a s významnými a vysoce postavenými má jíst s úctou a slušností.

c) - Po jídle:

1 - Po vzoru posla Alláhova (NBŽM)

muslim nejí do přesycení, aby se nepřejedl, neboť obžerství vyhájí soudnost.

2 - Ruce si má olízat dřívě, než si je otře nebo umyje, ale umytí je vhodnější.

3 - Co spadlo během jídla se má zvednout, podle uvedených výroků, které k tomu vyzývají, z vděčnosti za dobrodiní.

4 - Má si vyčistit a vypláchnout ústa proto-že jimi zmiňuje Alláha a oslovuje bratry. Čistota úst rovněž chrání zdraví zubů.

5 - Po jídle a pití má vzdávat chválu Alláhovi. Napil-li se mléka, má říkat: "Bože, požehnej nám v tom, cos nám udělil, a hojnost nám uštědři." Nasnídal-li se (přerušil půst) u někoho a řekne: "Snídají u vás postící se, vaše jídlo jedí neviní a andělé se za vás modlí", nebo řekne-li: "Bože, požehnej jim v tom, cos jim uštědřil, a odpusť a smiluj se nad nimi", pak jedná správně podle sunny a modlí se mnohé požehnání.

Z knihy Abu Bakra Džábira Al-Džázáirího "Minhádz al Muslim" přeložil Daniel Boušek

1. Podle at-Tirmidhího (363). Ibn Mádža (3292).
2. Al-Bucháří Kitáb al-atcima (13).
3. Podle Abú Dáwuda (3763).
4. Podle imáma Ahmada (501/3). Ibn Mádža (3286).
5. Podle Abú Dáwuda (3763). Imám Ahmad (246/6, 265).
6. Podle Abú Dáwuda (1) al-Libás. At-Tirmidhí (3458) a Ibn Mádža (3285).
7. Podle al-Bucháirího (88/7). Muslim (108) Kitáb al-ašriba.
8. Podle at-Tirmidhího (1805).
9. Podle al-Bucháirího (106/7). Abú Dáwúd (52) al-Atcima.
10. Podle Muslima (136) Kitáb al-ašriba.
11. Podle Muslima (135) Kitáb al-ašriba.
12. Podle imáma Ahmada (211/3, 251).
13. Podle at-Tirmidhího (1887).
14. Podle at-Tirmidhího (1888). Abú Dáwúd (3728).
15. Podle Ibn Mádži (3349). Al-Hákím ho vypráví v al-Mustadrak (331/4).
16. Al-Bucháří Kitáb al-mazálim (12) a Muslim Kitáb al-ašriba (127).
17. Podle al-Bucháirího (144/3), (14)

O etice pohostinnosti

Muslim věří v nutnost uctění hosta a snaží se být náležitě pohostinný, podle výroku posla Alláhova (NBŽM): "Kdo věříš v Alláha a soudný den, ucti svého bosta."¹ "Kdo věříš v Alláha a Soudný den, ucti svého bosta a dej mu, co mu náleží." "A co mu náleží?" řekli. "Den i noc, pohostinnost po dobu tří dnů, co je nad to, je dobrovolnou almužnou."² A proto se muslim ve věci pohostinnosti řídí následujícími pravidly:

a) - Pozvání:

1 - Svou pohostinnost má projevovat pouze lidem zbožným a ne lidem zkaženým, jak řekl Prorok (NBŽM): "Přátel se toliko s věřícím, a at tvůj pokrm nejt bezbožný."³

2 - Svou pohostinnost nemá omezovat pouze na bohaté, ale má hostit i chudé, jak řekl Posel (NBŽM): "Je to špatné jídlo, když jsou na hostinu pozváni toliko bobáči a chudáci jsou vynecháni."⁴

3 - Svou pohostinností se nepyšní a neholedbá, ale jako cíl má následování příkladu Prorokovy (NBŽM) sunny a sunny předešlých proroků (jako Abrahama, pokoj s ním, který byl přezdíván "otec pohostinnosti"), a jeho úmyslem je uspokojení věřících a rozsévání radosti v srdcích bratří.

4 - Nemá zvat toho, o němž ví, že mu bude zatěžko přijít, nebo že by mu přítomnost některého z bratří vadila, a tak se vyvarovat ublížení věřícímu, což je nepatřičné.

b) - Jak odpovídat na pozvání:

1 - Muslim má pozvání vyhovět a při opoždění má mít náležitou omluvu, jako by se bál škody na své víře a na svém těle, jak řekl Posel (NBŽM): "Kdo je pozván, má pozvání přijmout."⁵ "Kdybych byl pozván na jehněčí stehno, určitě bych pozvání přijal, a kdyby mi darovali přední nobu, přijal bych ji."⁶

2 - Při odpovědi na pozvání nemá rozlišovat mezi bohatým a chudým, protože kdyby odmítl chudého, poranil by jeho city, a navíc je v tom i určitý druh povyšování se; a pýcha je odporná. O odpovědi na pozvání od chudáků se vypráví, že al-Hasan ibn 'Alí, at v něm Alláh nalezne zalíbení, šel kolem ubožáků, kteří jedli kousky chleba rozprostřené na zemi, a řekli mu: "Poď se s námi naobědvat, synu dcery posla Alláhova (NBŽM)!" On řekl: "Jistě! Alláh si oškliví nadutce," sestoupil z muly a pojedl s nimi.

3 - Vzdálenost místa, do něhož je muslim pozván, nehraje v jeho odpovědi důležitou roli.

Byla-li mu přednesena dvě pozvání, má nejprve odpovědět na první, a pak se omluvit na to druhé.

4 - Muslim se kvůli svému půstu nemá opozdit, ale má se na pozvání dostavit, a těšili se jeho přítel právě z jídla, má půst přerušit a najíst se s ním, protože rozradostnění srdce věřícího je jedním z prostředků přiblížení se Alláhovi. Nemůže-li však tak učinit, pak se má pomodlit za jejich požehnání, jak řekl Posel (NBŽM): "Je-li někdo z vás zván, odpověz na pozvání, a postí-li se (tvůj hostitel), pomodli se, jí-li, najez se s ním."⁷ "Tvůj bratr vše připravil k hostině, ale ty mu odpovíš: "Já se postím?"⁸

5 - Svou odpovědí má mít v úmyslu uctění bratra muslima, aby byl odměněn podle výroku: "Skutky budou souzeny podle úmyslu, každému člověku bude odplaceno podle jeho úmyslů." Zbožným úmyslem se čin indiferentní stane činem poslušnosti, za který bude věřící odměněn.

c) - Na návštěvě:

1 - Muslim své hostitele nemá zneklidňovat dlouhým čekáním na něj, a zároveň nemá se svým příchodem příliš pospíchat, aby je nepřekvapil nepřípraveně a tím je uvedl do rozpaků.

2 - Při vstupu si nemá sednout do čela sezení, nýbrž se má chovat skromně, a poukáže-li mu pán domu na nějaké místo, usadí se v něm a neopouští je.

3 - V podávání pokrmů hostovi si má pospíšet, protože rychlým předložením pokrmů ho uctí, a zákonodárce o uctění hosta přikázal: "Kdo věříš v Alláha a soudný den, chovej se k svému hostovi uctivě."

4 - Hostitel může odebrat jídlo ze stolu až poté, co si je jistý, že všichni přítomní lidé dojedli a nebudou pokračovat.

5 - Hostovi má předložit dostatečnou porci jídla, protože skrblení je skvrnou na jeho štědrosti, a naopak přehánění je pokrytectvím - obojí je zavrženíhodné.

6 - Přejde-li k někomu jako host, má setrvat nejdéle tři dny, pakliže na něho hostitel nenaléhá, aby zůstal déle, a při odchodu se ho dovolí, zda už může jít.

7 - Při odchodu má hosta doprovodit až ven z bytu, jak to činili zbožní předkové, protože je to součástí uctění hosta přikázané zákonem.

8 - Host má odejít s dobrou myslí, i kdyby byl nespokojen, neboť je to dobrým mravem, který nemá chybět věřícímu, jenž chápe situaci člověka držícího půst.

9 - Muslim má mít doma tři postele: jednu pro sebe, druhou pro svou rodinu a třetí pro hosta, co je nad to, je Poslem (NBŽM) zakázáno: "Jedna postel pro muže, druhá pro ženu, třetí pro bosta a čtvrtá pro satana."⁹

Z knihy Abu Bakra Džábira Al-Džazáirího "Minbádž al Muslim" přeložil Daniel Boušek

¹ Podle al-Bucháirího (13/8, 39). Muslim (74, 75) Kitáb al-Imán.

² Podle al-Bucháirího (13/8, 39). Ad-Dárimí (98/2).

³ Podle ad-Dárimího (103/2). Al-Hákim v al-Mustadrak (128/4).

⁴ Podle Muslima (108, 109) Kitáb an-nikáh. Abú Dáwud (3742).

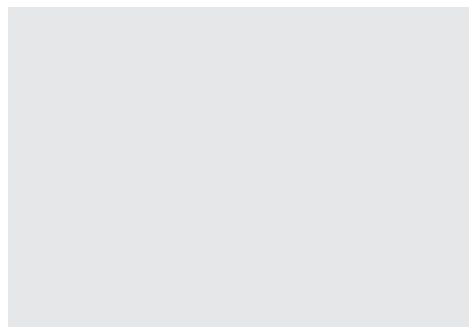
⁵ Podle Abú Dáwuda (1) Kitáb al-at'ima. Imám Ahmad (279/2).

⁶ Al-Bucháirí (201/3), (32/7).

⁷ Podle Muslima (106) Kitáb an-nikáh.

⁸ Sunan ad-Dáraqtiního (237), a Musnad at-Tjálisího (293).

⁹ Podle Abú Dáwuda (4142). Imám Ahmad (324/3)

Mešita má v životě muslima velký význam, je v ní symbol muslimovy existence a je to místo, kde muslim vykonává největší pilíř Islámu - modlitby. Muslim v ní nachází mír a štěstí, mešity jsou Alláhovy domy na zemi.

"V domech, jež Bůh dovolil postavit a v nichž se vzpomíná jména Jeho, slaví Ho ráno i večer muži, které ani obchod, ani prodej nezláká od vzývání Boha, od dodržování modlitby a od dávání almužen, a ti obávají se

dne, kdy srdce i zraky budou se obracet, aby je Bůh odměnil za to, co vykonali dobrého, a aby to rozmnožil z laskavosti Své. A Bůh ušetřuje, komu chce, aniž počítá." (súra an-núr - Světlo, verše 36-38)

Role mešity v životě muslima

Význam mešit v životě muslima:

1. Jsou to místa, kde se muslimové setkávají při pravidelných příležitostech během modliteb, pátečních bohoslužeb a o svátcích.

2. Vytvářejí silné pouto mezi muslimy, zvláště v nemuslimských zemích.

3. V mešitách muslimové získávají své náboženské vzdělání z přednášek a pravidelných setkání.

4. Muslimové zde vzájemně konzultují a radí se o náboženských záležitostech a pokoušejí se řešit své problémy.

5. Především ve zlatém období Islámu byly mešity východisky, odkud muslimové Islám šířili do celého světa.

Toto jsou důvody, proč Alláh chválí ty, kdo pravidelně navštěvují mešity.

Sám říká: **"O modlitebny Boží se mohou starat*) jedině ti, kdož věří v Boha a v den poslední, modlitby dodržují, almužny dávají a jen Boha se obávají. A možná, že budou mezi těmi, kdož správnou cestou jsou ve-dení."** (súra at-tauba - Pokání, verš 18). *)

Sloveso 'amara' v originále Koránu ve vztahu k mešitě znamená: 1) stavět či opravovat, 2) udržovat a spravovat, 3) navštěvovat za účelem modlitby, 4) prodchnout duchem čínorodého života. (pozn. red.)

Prorok Muhammad (NBŽM) řekl, že sedm typů lidí Alláh zakryje Svým stínem v Den soudu, mezi nimi i "mu-že, jehož srdce je spojeno s mešitami".

Chování při návštěvě mešity

Jsou jisté způsoby, které má muslim dodržovat při návštěvách mešity.

1. Měl by se snažit vypadat co nejlépe, když přichází do mešity. Alláh říká: **"Synové Adamovi! Odvějte se do šatů ozdobných v modlitebně každé!"** (súra al-a'ráf - Rozpoznání, verš 31)

2. Měl by vyslovit prosbu při vstupu do mešity (Bože, prosím odpusť mi mé hříchy a otevři pro mě dveře milosrdenství), a vstoupit pravou nohou.

3. Pozdravit muslimy, kteří jsou v mešitě, pozdravem 'as-salam alajkum', ale pokud mají výuku, přednášku nebo se modlí, řekne pozdrav v duchu.

4. Pomodlí se dvě rak'a před tím, než si sedne. V jednom hadísu se říká: "Jestli někdo vstoupí do mešity, neměl by si sednout předtím, než se pomodlí dvě rak'a."

5. V době, kdy čeká na modlitbu, by měl chválit Alláha a číst Korán jak jen může, a dělat nepovinné modlitby. Protože podle hadísu: "Kdo často navštěvuje mešitu a čeká na modlitbu po modlitbě, to jsou důvody pro vymazání hříchů a zvýšení odměny."

6. Měl by se vyhnout planému tlachání o nedůležitých světských záležitostech, vyhnout se lhaní a pomlouvání. V jednom hadísu se praví: "Jestli člověk věří v Alláha a v Den soudný, měl by mluvit dobře nebo mlčet."

7. Vyhnout se nakupování a prodeji uvnitř mešity.

8. Neměl by v mešitě hledat ztracené věci, protože v hadísu se praví: "Kdo přichází do mešity z důvodu nalezení ztracené věci, Alláh mu ji nemusí vrátit."

9. Je neslušné zvedat hlas uvnitř mešity, s výjimkou čtení Koránu a chválení Alláha.

10. Má se vyvarovat procházení před modlícími se muslimy, aby nevstoupil do prostoru jejich modlitby, a měl by se posadit, kde najde zjevně prázdné místo. Prorok Muhammad (NBŽM) řekl jednomu muži, který přišel pozdě k modlitbě a ve snaze sednout si co nejvíce dopředu překračoval řady již sedících muslimů, aby si už sednul, že už tak dosti lidem ublížil.

11. Nerušit ostatní muslimy uvnitř mešity.

12. Imám nebo samotný modlící se člověk by měl dát něco jako zábranu před místo, kam pokládá čelo při prostraci. V jednom hadísu se praví: "Pokud se někdo z vás modlí, měl by si dát před sebe zábranu blízko místa jeho prostrace, aby jej ďábel nepřerušil při modlitbě."

13. Neprojit před modlícími se lidmi v místech, kam se pokládají při prostraci, protože je to učenci označeno jako zakázané (harám). V jednom hadísu se praví, že muž, který to ví a přesto to udělá, měl by stát 40...a vypravěči hadísu řekli, že nevědí, jestli se jedná o 40 dnů, měsíců nebo let.

14. Snažit se udržovat mešitu čis-

tu jak je to jen možné, neodhazovat nic, nehty nebo vlasy, neplivat, nepsat po stěně atd.

15. Nejen neznečišťovat mešitu, ale jestli někdo vidí něco špinavého, měl by to odstranit. V hadísu se praví: "Všechny skutky mého národa budou předvedeny v Den posledního soudu, dokonce i špína, kterou muslim uklidí z mešity."

16. Muslim nesmí přijít do mešity se špatným zápachem, jako po jedení česneku, cibule nebo po kouření cigarety. Anděle mrzí to, co obtěžuje syna Adama.

17. Nevodit do mešity velmi malé děti nebo duševně choré osoby, které nemají kontrolu nad tím, co dělají, protože by mohli rušit klid ostatních.

18. Snažit se stát v prvních řadách

v mešitě během společné modlitby, jak se praví v hadísu: "Nejlepší z mužských řad jsou ty první a nejhorší z nich jsou ty poslední, a nejlepší ze ženských řad jsou poslední a nejhorší z nich jsou jejich řady první."

19. Odcházet z mešity napřed levou nohou, říkajíc při tom: "Bože, prosím odpusť mi mé hříchy a otevři mi dveře Tvého milosrdenství."

Zpráva o činnosti Ústředí a organizací

Hlavní událostí uplynulých dvou měsíců byl bezpochyby postní měsíc ramadán 1423 H., který odpovídal období od 6. 11. do 4. 12. 2002 a trval tedy 29 dnů. V hlavních Islám-ských centrech v Praze a v Brně probíhal obvyklý program. Bylo připraveno každodenní společné přerušování půstu, kterého se účastnilo v průměru 80 - 100 věřících v každé z obou mešit. Večer probíhala nepovinná modlitba ,taráwih', posledních 10 dnů ramadánu mnoho muslimů využilo možnosti setrvat v mešitě (i'tikáf), konaly se i doprovodné přednášky. Do Islámského centra v Brně na posledních 10 dnů ramadánu přijel pozvaný šejch ze Saúdské Arábie, který zajišťoval taráwih a lekce pro muslimy. V pražské mešitě zase probíhaly přednášky zaměřené na téma půstu a ramadánu, a to každou sobotu. Imám mešity uspořádal soutěž v reci-taci Koránu ve čtyřech kategoriích (znalost 5, 3 a 1 džuzu zpaměti a samotná recitace), a také soutěž ve znalosti věrouky, historie a významných osobností, jejíž výherce získal hlavní cenu - cestu na letošní hadždž.

Společné přerušování půstu probíhalo i v dalších modlitebnách v jiných městech České republiky, např. v Plzni, Olomouci, Hradci Králové, Liberci a také v modlitebně na pražském Václavském náměstí. Velmi slibně se vyvíjelo zřízení modlitebny namísto povodněmi poničené karlínské, a to v ulici Na Poříčí. Zástupce turecké komunity Saadeddin Hodža již právě v ramadánu začínal s jejím provozem, ovšem pražský magistrát změnil původní záměr a slíbené prostory z užívání odebral.

Svátek přerušování půstu "Íd al-Fitr" jsme v Islámských centrech společně oslavili svátečními bohoslužbami dne 5. 12. 2002.

Pražská Islámská nadace zaslala pro ČTK tiskovou zprávu o začínajícím ramadánu. Byla z větší části převzata například deníkem MF Dnes 7. 11. 2002. Přijali jsme pozvání k rozhovoru o ramadánu do České televize dne 6. 11. a poskytli jsme i dva telefonické rozhovory do Snídaně s Novou vysílané živě rovněž 6. 11. 2002.

Dne 7. 11. jsme poskytli rozhovor o ramadánu pro Český rozhlas 6, a dne 13. 11. pro Rádio Praha (Čro7), který byl vysílán 14. 11. a byl zaměřen i na jiná témata týkající se muslimů a Islámu u nás.

Zástupci Islámské nadace v Praze několikrát navštívili uprchlické tábory v Bělé pod Bezdězem a Stráži pod Ralskem, kam pravidelně směřuje naše pomoc. Dne 21. 11. jsme měli dvě přednášky pro žáky 8. tříd na ZŠ v Chrudimi. Dne 27. 11. jsme poskytli rozhovor Českému rozhlasu - radiožurnálu na téma ,fatwa'.

Dne 29. 11. proběhl v pražské mešitě Den Jeruzaléma, na kterém vystoupil se dvěma přednáškami ředitel Institutu Islámského Politického Myšlení v Londýně dr. Azzam Tamimi.

V průběhu října a listopadu jsme zajišťovali několik přednášek na středních školách v Kojetíně, Uničově a Valašském Meziříčí, a to v rámci projektu organizace Člověk v tísní, který má seznamovat studenty s Islámem a především s postavením ženy.

Brněnskou mešitu navštívilo v průběhu prosince několik škol, a to 5., 17. a 18. 12. Studenti se seznámili s provozem mešity a

získali základní informace o islámské víře. Dne 12. 12. jsme uskutečnili výjezd do Příbrami, kde proběhly dvě přednášky na škole na téma monoteistických náboženství v rámci projektu Multikulturního centra.

Dne 21. 12. se v pražské mešitě uskutečnila přednáška Mustaphy Tongui z Islámského centra v Paříži. Do prosincového čísla časopisu Mateřídouška byl zařazen článek o Islámu, ramadánu a oslavě Svátku přerušování půstu, ve kterém jsme s uvedenými tématy stručně seznámili čtenáře tohoto časopisu.

Vyšla nová brožura s názvem Pravé náboženství od Bilála Philipse. Na Slovensku byla vydána stručná informativní brožurka Islám-přirozený způsob života. Obě můžete získat v Islámských centrech v Praze a v Brně.

Ve dnech 26. - 29. 12. 2002 proběhl zimní tábor muslimů, v pořadí již třináctý, tentokrát v Plzni. Nosným tématem setkání bylo téma "Střední cesta Islámu". Celé tři dny byly vyplněny velmi hodnotnými přednáškami a diskusemi, za což vděčíme oběma přednášejícím, z Frankfurtu a z Rijádu, jejichž znalosti byly opravdu na vysoké úrovni. Čas zbyl i na sportovní a zábavný program.

MALEDIVY

Z muslimských zemí

Maledivské souostroví je malý islámský stát v jižní Asii, v Indickém oceánu, vzdálený asi 500 km od jihozápadního pobřeží indického poloostrova a asi 600 km od západního pobřeží Srí Lanky. Rozloha Malediv je asi 450 km², jsou rozděleny na více než 1000 ostrůvků ve tvaru náhrdelníku a všechny jsou celoročně pokryty rovníkovými stromy a rostlinami připomínajícími zelené koberečky.

Na udržení této přírodní krásy se podílejí podzemní vody a také deště, které trvají od května do září. Bůh dal tomuto souostroví nepředstavitelnou krásu, i když tudy neprotékají žádné řeky a nevypínají se žádné hory. Navíc tu nežijí žádná domácí nebo jiná zvířata, mimo kozy, kočky a myši.

Saúdský cestovatel šejch Násir Al-Aboudí je označil za jeden

z divů světa a časopis Al-Araby je popsal jako ráj plovoucí uprostřed moře. Ostrovy jsou obývány asi 250 tisíci muslimy, vesměs sunnity (ahl sunna wa džama^o), z nichž se většina hlásí k právní škole aš-šáfiⁱ. Co se týče politického, ekonomického a jiných systémů, ty jsou blízké západním zemím.

Prezident státu, většina ministrů, velká část členů parlamentu a řídicí vládní orgány jsou absolventy islámských universit, obzvláště al-Azharu nebo univerzity v Medíně. Z tohoto důvodu, jak uvedl např. kuvajtský časopis al-Mudžta-mac, Maledivy představují chalífát moderní doby. Opačně se vyjádřil pákistánský časopis Islámské výzvy, který je toho názoru, že Maledivy jsou ohroženy právě pronikáním cizích vlivů, působením organizací vystupujících často jako charitativní organizace, pronikáním cizích filmů,

časopisů, cestovních kanceláří a sdělovacích prostředků, z nichž mnohé mají špatný vliv na morálku společnosti.

Cestovní ruch představuje základ ekonomiky země. Co se týče islámské výzvy, je vykonávána státem, a proto místní lidé potřebují dobré vyzyvatele a stálou podporu v konání aktivit pro výzvu a uvědomění.

Kdo by měl zájem podívat se do Malediv, dostane se tam letectky z Dubaje, Singapuru nebo Kolomba. Měnou je maledivská rupie (= 0.1 USD), nejlepším obdobím pro návštěvu Malediv je období zimní (listopad-únor) a místní muslimové uvítají návštěvníky z řad svých muslimských bratrů, se kterými si budou moci vyměňovat užitečné znalosti.

*pro Hlas z arabštiny přeložila
Jacqueline Shattová*

Ústředí muslimských

náboženských obcí

a organizací zakoupilo

na třebíčském hřbitově pozemek pro pohřbívání

zemřelých muslimů. Náklady spojené

s pohřbem musí ubravit pozůstalí

(převoz, úpravu, pronájem místa apod.).

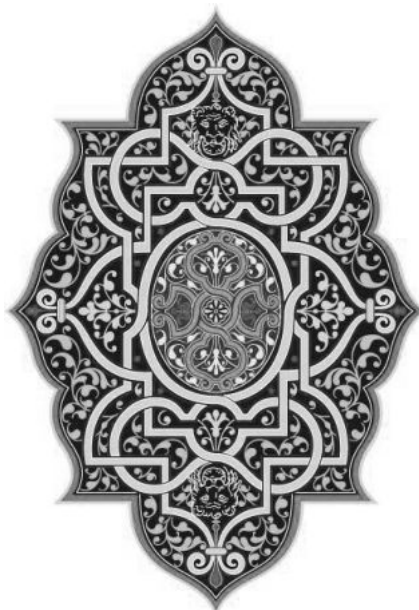
Nutno pohřbívát v rakvi.

Stanovení termínu pohřbu - telefonicky

na správu hřbitova:

tel.: 568 821 057

paní Pátková, Vejdovská

V Praze dne 30. 12. 2002

26. šawwál 1423

Majitel a vydavatel:

Al Ittihad Al Islami

Ústředí MNOO v České republice

Redakční rada:

RNDr. Vladimír Sáňka,

ing. Muneeb Hassan, Jalal Atassi,

ing. Lazhar Maamri.

Redakce:

Blatská 1491,

198 00 Praha 9 - Kyje

Tel.: 281 918 876,

fax: 281 917 414

e-mail: islamcz@islamcz.cz

Registrace: MK ČR E 11633

